● 22 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ

«ТО БУВ СТРАШНИЙ НАВМИСНИЙ ГОЛОД»

Голодомор 1932–1933 років — це свідома терористична акція комуністичного режиму, спрямована на фізичне винищення українського народу, зокрема селянства. Нинішня владна верхівка путінської Росії добре знає всю правду про ті страшні події і її ініціаторів. Зізнатись, що вона була інспірована тодішньою компартійною владою — це певною мірою визнати власну вину, оскільки після розпаду СРСР Росія оголосила себе його наступницею.

6-7

Народна АРМІЯ
ЄДИНА КРАЇНА!
ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ
СУБОТА, 22 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ №86 (5319)

● УКРАЇНА–НАТО

«РОСІЙСЬКА АГРЕСІЯ СПРЯМОВАНА НЕ ЛИШЕ ПРОТИ УКРАЇНИ. ЦЕ РЕАЛЬНА ЗАГРОЗА БЕЗПЕЦІ ТА СТАБІЛЬНОСТІ ЄВРОПИ»

Обстановка на території Донецької та Луганської областей залишається складною та важкопрогнозованою. З часу оголошення 5 вересня поточного року режиму припинення вогню терористи за сприяння регулярних російських військ порушували його більше 3 000 разів.

- — УКАЗОМ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВИЗНАЧЕНО НЕОБХІДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЮДЖЕТНОГО ФІНАНСУВАННЯ ПОТРЕБ НАЦІОНАЛЬНОЇ ОБОРОНИ НА РІВНІ НЕ МЕНШЕ 3% ВІД ВВП.
- — ЖОДНЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ФІНАНСОВОГО РЕСУРСУ НЕ БУДЕ ЕФЕКТИВНИМ БЕЗ ПРОВЕДЕННЯ СИСТЕМНИХ ЗМІН У МІНОБОРОНИ, ОСОБЛИВО — В КРИТИЧНИХ ГАЛУЗЯХ.
- — МИ СТАЄМО БІЛЬШ ВІДКРИТИМИ ДЛЯ СУСПІЛЬСТВА, СТАВИМО ЗА МЕТУ ЗДІЙСНИТИ КАРДИНАЛЬНІ ЗМІНИ В СИСТЕМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬК ТА ЗНАЧНО ПІДВИЩИТИ ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ДЕРЖАВНИХ КОШТІВ.
- — РОЗПОЧАТО РОБОТУ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПЕРСПЕКТИВНОГО ОБРИСУ ЗБРОЙНИХ СИЛ ТА ФОРМУВАННЯ ПРОЕКТУ СТРАТЕГІЧНОГО ОБОРОННОГО БЮЛЕТЕНЯ УКРАЇНИ.

СТОР. 2

● ХРОНІКА АТО

ПО МІНСЬКИМ ДОМОВЛЕНОСТЯМ Б'ЮТЬ І З ТЕРИТОРІЇ РФ

Фото з архіву «НА»

Ситуація в зоні проведення антитерористичної операції залишається напруженою. Фіксуються переміщення збройних формувань терористів та підрозділів ЗС РФ, які перебувають на території України.

Бойовики продовжують обстрілювати та атакувати позиції сил АТО на Донецькому, Дебальцевському, Луганському, Маріупольському напрямах та в районі Бахмутівської траси.

За повідомленням Держприкордонслужби, минулої доби вперше з моменту укладання Мінських домовленостей зафіксовано поновлення обстрілів української території з боку РФ. Ведення артилерійського вогню з території РФ зафіксовано на напрямку н.п. Маноцький (РФ) — н.п. Комишне (Україна) в районі одного з прикордонних постів Луганського загону.

СТОР. 3

● ОФІЦІЙНО

ГЕРОЯМ «НЕБЕСНОЇ СОТНІ» БУДЕ ПРИСВОЄНЕ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ

Всі герої «Небесної сотні» будуть удостоєні звання Героя України. Про це заявив Петро Порошенко біля пам'ятного хреста на місці розстрілу учасників Революції гідності 20 лютого.

«Я ухвалив таке рішення: я сьогодні підпишу указ про присвоєння звання Героя України героям «Небесної сотні», — сказав глава держави під час спілкування з рідними загиблих та учасниками Революції гідності.

У річницю початку Євромайдану в Києві Президент вшанував пам'ять героїв «Небесної сотні». Глава держави поклав квіти до пам'ятного хреста та запалив свічку в пам'ять про загиблих, повідомляє прес-служба Президента.

● АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

УГОДИ ТРЕБА ВИКОНУВАТИ НЕ НА СЛОВАХ, А НА ДІЛІ

Президент Петро Порошенко наголошує на необхідності на ділі виконувати Мінські домовленості з мирного врегулювання ситуації на Донбасі. Відповідаючи в Кишиневі на запитання журналістів стосовно можливості нових форматів переговорів з мирного врегулювання ситуації на Донбасі, Президент України подякував світові, особливо країнам «Великої сімки» та європейським партнерам, за підтримку України. Глава держави наголосив, що форматів може бути багато: це і Нормандський, і Веймарський, і Вишеградський формати тощо, які дозволяють різним країнам демонструвати солідарність з Україною і допомогти нам у ці складні часи. Але головне, на думку Президента, «не на словах, а на ділі виконувати Мінські домовленості», повідомляє прес-служба глави держави.

«Мінські домовленості — це не лише негайне припинення вогню та негайне звільнення заручників, перекриття кордонів для іноземних військ, це ще й політичний діалог, який дозволить провести на території Донбасу вільні вибори у відповідності до українського законодавства», — наголосив Президент України.

Якщо ж позитивних змін не буде, дія санкцій має бути продовжена, заявив глава держави.

ШЛЯХОМ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

«ЗА ПІДТРИМКИ ПОЛЬЩІ МОЛДОВА І УКРАЇНА ПРОДОВЖАТЬ РУХ ДО ЄС»

Під час офіційного візиту до Молдови Президент України Петро Порошенко провів переговори з президентами Молдови та Польщі — Ніколае Тімофті і Броніславом Коморовським, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент України під час тристоронньої зустрічі наголосив, що Молдова як країна «Східного партнерства» досягла на шляху європейської інтеграції значних успіхів у покращенні добробуту людей та розвитку інфраструктури країни.

У контексті парламентських виборів у Молдові, які відбудуться 30 листопада, глава Української держави висловив сподівання, що «альтернативи європейському шляху розвитку Молдови не буде» та побажав молдовському народу провести чесні й вільні вибори, які підтвердять проєвропейський вибір Молдови. Це важливо для України, для Польщі та для всієї Європи, наголосив він.

«Не існує альтернативи європейській інтеграції. Цей візит — символічний. За підтримки Польщі Молдова і Україна продовжать рух до ЄС», — заявив Президент Порошенко.

Петро Порошенко також подякував Ніколае Тімофті та Броніславу Комаровському за солідарну позицію в підтримці незалежності та територіальної цілісності України.

Президент також висловив переконання, що, «незважаючи на те, що Україна проходить одне з найважчих у своїй історії випробувань, будучи об'єктом агресії, незабаром буде створено проєвропейську коаліцію та проєвропейський уряд, який продовжить реформи». «Ми хотіли би бачити поруч з нами проєвропейську Молдову», — додав він.

У межах офіційного візиту до Республіки Молдова глава Української держави разом з Президентом Польщі провели зустріч з Прем'єр-міністром країни Юріє Лунке, під час якої обговорили актуальні питання українсько-молдовсько-польських відносин, зокрема активізацію політичного діалогу на найвищому рівні, а також розвиток тристороннього співробітництва.

Петро Порошенко позитивно оцінив актуальний стан українсько-молдовської співпраці та наголосив на тому, що імплементація угод про асоціацію з ЄС відкриває нові можливості для України і Республіки Молдова в налагодженні взаємовигідного співробітництва.

Співрозмовники обговорили питання енергетичної незалежності України та Молдови, а також енергетичної безпеки Європи. Це стало продовженням домовленостей, яких було досягнуто на саміті «Вишеградської четвірки».

Також у межах візиту до Молдови Президент України відвідав місто Бєльці, де провів зустріч із представниками української громади та поклав квіти до пам'ятника Тарасу Шевченку. За словами Петра Порошенка, потрібно не лише зберегти культуру і мову, а й зробити все, щоб кордонів між нашими двома країнами не було. «Це можливо лише за однієї умови: спільному русі та членстві в Європейському Союзі».

УКРАЇНА–НАТО

«РОСІЙСЬКА АГРЕСІЯ СПРЯМОВАНА НЕ ЛИШЕ ПРОТИ УКРАЇНИ. ЦЕ РЕАЛЬНА ЗАГРОЗА БЕЗПЕЦІ ТА СТАБІЛЬНОСТІ ЄВРОПИ»

У межах робочого візиту делегації НАТО до України відбувся візит ввічливості голови Військового комітету НАТО генерала Кнуда Бартелса до Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака.

Керівник вітчизняного оборонного відомства зазначив, що, на жаль, з часу проведення Уельського саміту НАТО у вересні цього року не відбулося зменшення напруження у східних регіонах України.

— Кризові індикатори свідчать, що Росія не змінила своїх агресивних намірів. Ні катастрофа малайзійського літака, ні численні втрати російських солдатів на території України, яких російська влада навіть не визнає загиблими під час війни, ні засудження світового співтовариства не зупинили Кремль. Росія продовжує постачати терористам важку техніку та озброєння, — розповів Міністр оборони України та зазначив, що позиції українських військових, а також українські міста та села бойовики обстрілюють із систем залпового вогню та артилерії.

Обстановка на території Донецької та Луганської областей залишається складною та важкопрогнозованою. З часу оголошення 5 вересня поточного року режиму припинення вогню терористи за сприяння регулярних російських військ порушували його більше 3 000 разів, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

— Ще одним яскравим свідченням небажання Москви зупинити кровопролиття в Україні є блокування рішень ОБСЄ про встановлення спостереження на всьому російсько-українському кордоні в зоні конфлікту та збільшення кількості спостерігачів. Ми вважаємо, що російська агресія спрямована не лише проти України. Це реальна загроза безпеці та стабільності Європи, — наголосив Міністр оборони України.

Генерал-полковник Степан Полторак повідомив, що армія знаходить повну підтримку керівництва держави. Передусім це стосується фінансового забезпечення.

— Указом Президента України визначено необхідність забезпечення бюджетного фінансування потреб національної оборони на рівні не менше 3% від ВВП. За нашими прогнозами, це дозволить збільшити частку витрат на розвиток та підготовку Збройних Сил майже до 40% проти 20–25% у попередні роки. Водночас ми розуміємо, що жодне збільшення фінансового ресурсу не буде ефективним без проведення системних змін у Міноборони, особливо — в критичних галузях, — наголосив генерал-полковник Степан Полторак.

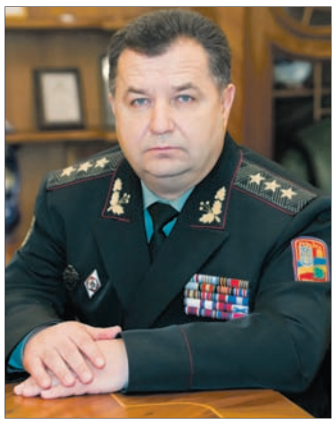
— Ми стаємо більш відкритими для суспільства, ставимо за мету здійснити кардинальні зміни в системі забезпечення військ та значно підвищити ефективність використання державних коштів. У цьому контексті хочу наголосити, що ми цінуємо зусилля Альянсу, спрямовані на допомогу у вдосконаленні системи логістики та стандартизації Збройних Сил України, — сказав генерал-полковник Степан Полторак.

Міністр оборони повідомив генералу Кнуду Бартелсу, що військовим керівництвом розпочато роботу щодо визначення перспективного обрису Збройних Сил та формування проекту Стратегічного оборонного бюлетеня України та подякував Військовому комітету НАТО, державам-членам Альянсу за послідовну підтримку України та допомогу в розвитку наших Збройних Сил.

Окрім цього, в межах дводенного робочого візиту в Україну під час проведення переговорів з начальником Генерального штабу — Головнокомандувачем Збройних Сил України генерал-полковником Віктором Муженком генерал Кнуд Бартелс та члени його делегації були ознайомлені з поточною воєнно-політичною обстановкою в Україні та ходом антитерористичної операції в її східних регіонах.

Представники НАТО отримали інформацію щодо попередніх висновків та досвіду з проведення АТО, задуму української сторони стосовно впровадження структурних змін у Збройних Силах України, зокрема стосовно реформування системи управління, а також поглядів на певні аспекти та перспективи військового співробітництва.

ПРЯМА МОВА

— Українські військові продовжують дотримуватися режиму припинення вогню. Але є тенденція до загострення ситуації, обумовлена систематичними порушеннями досягнутих домовленостей шляхом здійснення збройних провокацій з боку бойовиків, — сказав генерал-полковник Степан Полторак у Києві під час зустрічі з помічником Міністра оборони США з питань міжнародної безпеки паном Дереком Шалле.

Міністр оборони поінформував поважного гостя, що керівництво держави вживає всіх можливих заходів для збереження територіальної цілісності та суверенітету України. Він подякував за зусилля, які США докладають для підтримки України та Збройних Сил, та ще раз підтвердив готовність української сторони до співпраці.

ОГОЛОШЕННЯ

Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення посад.

Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України:

1. Головний науковий співробітник науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), посадовий оклад — 3101 грн.

Кваліфікаційні вимоги: у конкурсі можуть брати участь особи, які мають науковий ступінь доктора наук, вчене звання професора, високі моральні якості та глибокі професійні знання. Освітньо-кваліфікаційний рівень — магістр; стаж роботи на посадах та досвід наукової (науково-педагогічної) роботи в науково-дослідних установах (вищих військових навчальних закладах) — не менше п'яти років.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: заява; автобіографія; копії документів про освіту (дипломи та додатки до дипломів), науковий ступінь, вчене звання (завірені встановленим порядком); список наукових праць, винаходів, публікацій; інші документи, які свідчать про професійні якості претендента; довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки); медична книжка.

Документи оформлюються та подаються у вигляді конкурсної справи.

Термін надання документів: до 26.11.2014 року.

Документи надсилаються на адресу: 03049, м. Київ-49, проспект Повітрофлотський, 28, начальнику Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

***

Розрахунково-аналітичний центр Збройних Сил України оголошує перелік вакантних посад та посад, на яких працівники Збройних Сил України перебувають у відпустці по догляду за дитиною:

1. Водій автотранспортних засобів — 2 особи.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: права категорії В,С; стаж роботи за фахом не менше 1 року.

2. Інженер-лаборант фізико-хімічної лабораторії — 1 особа.

3. Провідний бухгалтер — 1 особа.

4. Радіотелеграфіст — 1 особа.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування; стаж роботи за фахом необов'язковий.

***

Науково-дослідний центр гуманітарних проблем Збройних Сил України проводить відбір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад:

Науково-методичний відділ впровадження технологій психологічної підготовки:

1. Начальник відділу, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

2. Провідний науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

3. Провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 2198–2914 грн.

4. Старший науковий співробітник, 2 посади, посадовий оклад — 2062–2735 грн.

5. Науковий співробітник, 2 посади, посадовий оклад — 1806–2556 грн.

Науково-дослідний відділ супроводження заходів інформаційно-пропагандистського забезпечення та контрпропаганди:

1. Начальник відділу, посадовий оклад — 2377–3101 грн.

2. Провідний науковий співробітник, 2 посади, посадовий оклад — 2198–2914 грн.

3. Старший науковий співробітник, 2 посади, посадовий оклад — 2062–2735 грн.

4. Науковий співробітник, 3 посади, посадовий оклад — 1806–2556 грн.

5. Молодший науковий співробітник, посадовий оклад — 1678–2377 грн.

Науково-дослідний відділ проблем гуманітарної політики:

1. Провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 2198–2914 грн.

2. Старший науковий співробітник, посадовий оклад — 2062–2735 грн.

3. Науковий співробітник, посадовий оклад — 1806–2556 грн.

Науково-дослідний відділ прикладних соціологічних досліджень:

1. Старший науковий співробітник, 2 посади, посадовий оклад — 2062–2735 грн.

Кваліфікаційні вимоги:

— для військовослужбовців: рівень військової освіти — оперативно-тактичний, наявність наукового ступеня та стажу наукової (науково-педагогічної) діяльності не менше трьох років за напрямом діяльності відділу;

— для цивільних посад від начальника відділу до старшого наукового співробітника: вища освіта, наявність наукового ступеня, вченого звання та стажу наукової (науково-педагогічної) діяльності не менше п'яти років за напрямом діяльності відділу;

— для цивільних посад: наукового співробітника та молодшого наукового співробітника: вища освіта за напрямами діяльності, стаж наукової (науково-педагогічної) діяльності не менше трьох років або стаж роботи за професією не менше ніж 5 років (за наявності наукового ступеня — без пред'явлення вимог до стажу).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт (заява); автобіографія; копії документів про освіту, науковий ступінь; список наукових праць, винаходів, публікацій; довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки); службова характеристика; копія службової картки.

Термін подання документів до конкурсної комісії до 05.12.2014 року за адресою: 03151, м. Київ, вул. Народного ополчення, 5А Науково-дослідний центр гуманітарних проблем Збройних Сил України, голові конкурсної комісії.

За довідками звертатися за телефонами: 271–12-12; 271–12-15.

НАРОДНА АРМІЯ
22 листопада 2014 року

ХРОНІКА АТО

ПО МІНСЬКИМ ДОМОВЛЕНОСТЯМ Б'ЮТЬ І З ТЕРИТОРІЇ РФ

Значно посилилися обстріли **на Маріупольському напрямку.** Тут бойовики в районі н.п. Новоласпа, Старогнатівка, Миколаївка та Новотроїцьке неодноразово обстрілювали українські опорні пункти з реактивних установок «Град». Позиції біля с.Талаківка терористи обстріляли з артилерії. Наші військовослужбовці завдають ударів у відповідь, знищуючи вогневі точки противника.

У Маріуполі на узбіччі автодороги, якою рухалася українська військова колона, стався вибух. За попередніми даними, спрацював радіокерований вибуховий пристрій. Поранені 2 військовослужбовці. В районі с. Ломакине на фугасі підірвався військовий автомобіль сил АТО, постраждали двоє військових.

На Донецькому напрямку протягом доби бойовики тричі обстрілювали з мінометів, танків і стрілецької зброї позиції сил АТО та вкотре намагалися штурмувати позиції українських військових на території аеропорту. Всі атаки бойовиків було успішно відбито, терористи зазнали втрат. На цьому ж напрямі терористи з артилерії, мінометів та стрілецької зброї багаторазово обстріляли позиції сил АТО біля н.п. Славне, Авдіївка, Красногорівка, Піски, Верхньоторецьке.

Початок на 1-й стор.

На Дебальцевському напрямку терористи з «Градів» обстріляли українську колону групи розмінування. З артилерії, мінометів та стрілецької зброї терористи обстріляли позиції сил АТО біля н.п. Дебальцеве, Вуглегірськ, Кам'янка, Донецький та Нікішине.

Залишається напруженою ситуація і **на Луганському напрямку.** Тут бойовики з мінометів здійснили масований обстріл опорного пункту сил АТО поблизу м. Щастя, а також його житлові квартали. З реактивних установок «Град» терористи обстріляли українські позиції поблизу с. Верхня Вільхова, з артилерії та мінометів — опорні пункти біля сіл Макарове та Вільхове. Зафіксовано перекидання терористами до Станично-Луганського району додаткових артилерійських установок. Частину цього підкріплення сили АТО вже знищили під час вогневих ударів у відповідь.

Тривають обстріли бойовиків у районі **Бахмутівської траси,** де терористи з реактивних установок «Град» обстріляли опорний пункт біля с. Кримське та з артилерії і мінометів — позиції українських військових поблизу сіл Сокільники та Трьохізбенка.

Після нетривалої перерви, противник відновив системну повітряну розвідку в зоні розмежування та вздовж кордону України.

ВПЕРШЕ З МОМЕНТУ УКЛАДАННЯ МІНСЬКИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ ЗАФІКСОВАНО ПОНОВЛЕННЯ ОБСТРІЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ З БОКУ РФ. ВЕДЕННЯ АРТИЛЕРІЙСЬКОГО ВОГНЮ З ТЕРИТОРІЇ РФ ЗАФІКСОВАНО НА НАПРЯМКУ Н.П. МАНОЦЬКИЙ (РФ) — Н.П. КОМИШНЕ (УКРАЇНА) В РАЙОНІ ОДНОГО З ПРИКОРДОННИХ ПОСТІВ ЛУГАНСЬКОГО ЗАГОНУ

СИТУАЦІЯ В НАСЕЛЕНИХ ПУНКТАХ ЗОНИ АТО

За оперативною інформацією, у містах, які тимчасово перебувають під контролем терористів, зростає невдоволення через невиконання бойовиками жодних обіцянок щодо заробітної плати та соціальних виплат. Серед місцевих мешканців активно поширюється інформація про організацію найближчим часом мітингів протесту. У містах Донеччини та Луганщини зафіксовано появу листівок із закликом до людей підтримати ці мітинги. Нагадаємо, що такі зібрання вже відбулися в Амвросіївці, Торезі і Єнакієвому Донецької області та у Свердловську і Червонопартизанську Луганської області.

Через те, що терористи вже неодноразово розганяли мирних громадян за допомогою зброї, місцеві мешканці розміщують заклики до представників ОБСЄ організувати спостереження за проведенням мітингів, щоб убезпечити людей.

Контррозвідка СБУ протягом останньої доби затримала трьох поплічників терористів, серед них і громадянина Росії. Усі вони збирали інформацію про розташування та переміщення сил АТО. Бойовики використовували ці відомості для збройних нападів на українських військових. Тепер затримані дають свідчення силовикам.

Правоохоронні органи України посилюють заходи для недопущення вивезення зброї та боєприпасів із зони АТО до інших регіонів України. Зокрема, працівники спецбатальйону міліції разом з інспекторами ДАІ на в'їзді до Харкова на стаціонарному посту «ХТЗ» зупинили для перевірки автомобіль, в якому перебували 29-річний водій та 31-річна пасажирка, мешканці Харкова. У затриманих вилучено понад тисячу набоїв для автоматичної зброї, гранати та запали до них, а також холодну зброю. Крім того, було вилучено значну кількість наркотиків — марихуани. Затримані під виглядом волонтерів виїжджали до зони АТО, де передавали військове спорядження та продукти харчування терористичним формуванням так званої «ДНР» і перевозили з Донецької області до Харкова боєприпаси та вибухові пристрої для вчинення диверсій.

МІЖНАРОДНА ПІДТРИМКА

Віце-президент США Джо Байден та прем'єр-міністр Латвії Лаймдота Страуюма висловили спільну позицію, що санкції проти Росії за її роль у дестабілізації ситуації в Україні мають бути посилені, якщо курс Москви залишатиметься незмінним.

Представник Білого Дому Тоні Блінкен під час слухань у Конгресі зазначив, що США готові обговорювати можливість надання Україні «оборонної летальної зброї». Зокрема, він заявив, що це питання ніколи не знімалося з порядку денного та досі залишається на столі переговорів.

Коментуючи цю заяву, директор прес-офісу Держдепартаменту США Джефф Ратке зазначив, що США може розглянути це питання. Ратке наголосив: «Україна має право захищати себе від цієї триваючої агресії...».

Джефф Ратке висловив неабияке занепокоєння США у зв'язку з тим, що Росія та її сепаратистські ставленики продовжують порушувати зобов'язання, які вони підписали в Мінську.

МЗС України в офіційному коментарі щодо блокування Російською Федерацією розширення Місії спостерігачів ОБСЄ на російських пунктах пропуску назвало таку поведінку офіційної Москви черговим доказом небажання Росії виконувати Мінські домовленості та свідомого обмеження нею можливостей ОБСЄ зі сприяння мирному врегулюванню ситуації на Сході України.

Російська Федерація знову виявилася єдиною державою, що заблокувала консенсус щодо поширення діяльності Місії на додаткові пункти пропуску, що не дозволить ОБСЄ здійснювати ефективний моніторинг уздовж усієї ділянки українсько-російського кордону, який не контролюється українською стороною».

«Україна своїми заявами і справами чітко довела, що прагне реалізації Мінських домовленостей, національної єдності та миру. Президент Порошенко зробив все можливе, щоб дотриматися угоди з боку української влади», — заявив глава Місії США при ОБСЄ Даніель Баєр.

Водночас він назвав «неприпустимим» те, що ні Росія, ні її сепаратистські ставленики «не відповіли взаємністю на українські зусилля».

За його словами, Мінські домовленості забезпечили дорожню карту мирного врегулювання в Україні. «Проте політичне рішення не може бути досягнуте, якщо тільки одна сторона прагне його виконання. Ніхто не може ефективно реалізовувати цю дорожню карту з тими, хто не дотримується свого слова», — зауважив він.

МЗС України також оприлюднило коментар з нагоди публікації сьомої доповіді Управління Верховного комісара ООН з прав людини про становище у галузі прав людини в Україні (у період 17 вересня — 31 жовтня 2014 р.)

МЗС відзначає переважну ретельність і неупередженість викладення ситуації, що значною мірою відповідає оцінкам як української сторони, наших міжнародних партнерів, так і представлених в Україні міжнародних структур та іноземних спостерігачів.

Так, автори доповіді з тривогою відзначають серйозні порушення прав людини з боку незаконних збройних формувань, зокрема тортури, довільні ув'язнення, захоплення заручників, страти без належного судового розслідування, примусову працю, сексуальне насильство, а також знищення і незаконне вилучення майна. Присутність чималої кількості сучасної зброї, а також іноземних бойовиків, серед яких військовослужбовці з Російської Федерації, безпосередньо впливає на ситуацію на Сході України, зазначається у висновках Місії.

Експерти підтвердили неодноразово представлені українською стороною випадки брутального порушення окупаційною владою громадянських, політичних, економічних, соціальних та культурних прав жителів Криму. Серед них — масові зникнення людей, арешти, закриття кримсько-татарських ЗМІ, навчальних закладів, насильницьке захоплення власності тощо.

Міністр закордонних справ Польщі Гжегож Схетина заявив, що Польща вимагає від Євросоюзу заздалегідь приготувати нові санкції проти Кремля на випадок нової російської агресії в Україні.

За його словами, ЄС має почати розробляти нові обмежувальні заходи ще до такого розвитку подій. «Санкції та низька ціна нафти — це тепер найсильніша зброя проти Москви», — зазначив Міністр закордонних справ Польщі.

За повідомленнями Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони України

Народна армія
22 листопада 2014 року

АКТУАЛЬНО

Б'ЄМО ПО «БІЗНЕСУ» НА МОБІЛІЗОВАНИХ ТА ОБОРУДКАХ НА ЗАВОДАХ ОПК

Сьогодні, коли проти України ведеться неоголошена війна, дехто з військовозобов'язаних громадян нехтує вимогами українського законодавства, чим свідомо або несвідомо підіграє проросійським терористам на Донбасі. Зокрема поточного року військовою прокуратурою Центрального регіону України внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань відомості про вчинення понад 600 військових злочинів.

Про роботу військової прокуратури із запобігання злочинній діяльності окремих посадовців, захисту прав військовослужбовців, насамперед учасників антитерористичної операції, «Народній армії» розповідає військовий прокурор Центрального регіону України, державний радник юстиції 2-го класу Юрій Війтєв.

— Юрію Миколайовичу, розкажіть, будь ласка, про справи, які розслідуються військовою прокуратурою в контексті подій, що відбуваються сьогодні на Сході нашої країни.

— В Україні проведено три хвилі часткової мобілізації громадян до Збройних Сил України та інших військових формувань. При цьому тисячі українців добровільно і далі приходять до військкоматів із проханням відправити їх у зону бойових дій, прагнучи захищати рідну землю. Проте є й такі, хто ухиляється від виконання конституційного обов'язку щодо захисту держави. Часто їм у цьому сприяють окремі посадові особи військових комісаріатів.

Зокрема, працівники військової прокуратури Дарницького гарнізону спільно з оперативними співробітниками міліції затримали офіцера Шевченківського райвійськкомату столиці, який отримав 20 тисяч гривень, пообіцявши одному з киян посприяти в уникненні призову і відправки в зону АТО.

Також завершено досудове розслідування у кримінальному провадженні щодо групи зловмисників, яка діяла на Вінниччині. У її складі були командир частини, військовий комісар району і житель міста Києва. Їхній «бізнес» будувався на прийнятті громадян на військову службу за контрактом. Бажаючим підписати контракт висувалися певні умови, з якими вони як безробітні, були вимушені погоджуватися. Зокрема, зафіксовано 6 епізодів отримання зловмисниками від п'яти громадян по 600 євро, а ще з одного — тисячі доларів США. При цьому цинізм «бізнесменів» не мав меж, адже вони знали, що один із потенційних контрактників відразу мав їхати в зону АТО, але взяли з нього гроші! На сьогодні обвинувальний акт щодо вказаних осіб направлено до суду. Сподіваємось на справедливе покарання.

Також нашими слідчими завершене досудове розслідування у кримінальному провадженні щодо високопосадовця Державної служби України з надзвичайних ситуацій, який одержав кошти на загальну суму близько 160 тисяч гривень за сприяння у діяльності комерційного підприємства. Ще один високопосадовець Державної прикордонної служби України був затриманий при отриманні хабара в розмірі 349 тисяч гривень.

— Юрію Миколайовичу, в ЗМІ проходила інформація, що працівники прокуратури проводять розслідування за деякими фактами і на підприємствах ОПК. Що це за факти?

— Під час перевірки на державному підприємстві «Київський бронетанковий завод» було виявлено нестачу одного танка Т-72, який належав Міністерству оборони і перебував на зберіганні. В ході розслідування з'ясувалося, що посадові особи цього підприємства, зловживаючи службовим становищем, у період 2013–2014 років привласнили бойову машину, завдавши державі збитків майже на 200 тисяч гривень. Також встановлено факт замаху на заволодіння майном оборонного відомства посадовцями цього заводу, які без відома посадових осіб військового відомства здійснили ремонт та передпродажну підготовку 7 танків типу Т-72 із загальною залишковою вартістю 1,5 мільйона гривень з метою їхньої подальшої реалізації на зовнішньому ринку.

Окрім цього, виявлено факти нестачі комплектуючих до військової техніки. Протягом 2002–2014 років посадові особи заводу не забезпечували належного збереження військового майна Міноборони України, що призвело до втрати багатьох вузлів та агрегатів до танків, інших гусеничних машин на загальну вартість 7 мільйонів гривень.

Загалом у ході перевірки було виявлено, що на цьому підприємстві тривалий час реалізовувалися різноманітні оборудки, спрямовані на збагачення певних осіб. Так, улітку поточного року без укладання договорів та за відсутності погодження з державним концерном «Укроборонпром» посадовці заводу перерахували двом комерційним підприємствам кошти за надання послуг з відновлення верстатів, товарно-матеріальні цінності (вироби з металу, запчастини для бронетехніки тощо **— Авт.**), що не були надані й поставлені. Окрім цього було встановлено, що більшість цін на товари були завищені, а деякі з них взагалі не мали жодного відношення до потреб ОПК.

Також керівництво підприємства укладалися договори з однією комерційною фірмою на поставку корпусів до нових БТР на загальну суму у 12 мільйонів гривень. При цьому фірма не була їхнім виробником і не мала відповідної ліцензії на торгівлю товарами військового призначення, здійснюючи діяльність лише у сфері надання охоронних послуг.

За зазначеними кримінальними провадженнями державному підприємству спричинено збитків на загальну суму більше 30 мільйонів гривень! На іншому державному підприємстві Міноборони були виявлені факти прихованої здачі в оренду приміщень, унаслідок чого держава недоотримала понад 850 тисяч гривень.

— Розкажіть, будь ласка, про відповідальність, передбачену законами за скоєння військових злочинів.

— Суворість покарання залежить від тяжкості вчиненого злочину. Наприклад, за непокору командиру, самовільне залишення військової частини чи місця служби солдатом передбачено позбавлення волі строком від 5 до 10 років. А за викрадення, привласнення зброї, боєприпасів, вибухових речовин можна отримати від 10 до 15 років ув'язнення. До речі, нещодавно військова прокуратура Центрального регіону завершила кримінальне провадження стосовно 2 військовиків Полтавського гарнізону, які на початку вересня поточного року самовільно залишили розташування своєї частини на Полтавщині й протягом місяця ухилялися від військової служби. За це, згідно із судовим рішенням, кожного з них позбавлено волі строком на 2 роки.

Військовою прокуратурою Чернігівського гарнізону проводиться досудове розслідування за фактом відмови військовослужбовців виконувати бойовий наказ командира про відбуття підрозділу в зону АТО. Двоє солдатів перебувають під вартою.

— Прокоментуйте, будь ласка, відновлення у війську гауптвахт.

— Саме життя довело, що свого часу поспішили з їхньою ліквідацією. Адже командири втратили вагомий важіль впливу на тих своїх підлеглих, які полюбляють порушувати дисципліну, наприклад, самовільно залишають розташування частин, демонструють свою зверхність за допомогою кулаків тощо. Ось для таких і відновили гауптвахту. Зараз у Центральному регіоні діє одна гауптвахта — в Києві.

— Сьогодні, коли на Сході й далі «гаряче», а військова прокуратура розслідує військові злочини, притягуючи винних до відповідальності, дехто називає її функції каральними.

— Військові прокурори ретельно розслідують будь-яке правопорушення, будь-який злочин і лише тоді виносять свій вердикт. А остаточне рішення щодо міри покарання виносить суд, при цьому підозрюваний користується всіма правами, передбаченими чинним законодавством щодо захисту. Тому такі порівняння не є коректними.

Стосовно тих, хто зневажає закон, прокурори вживатимуть відповідних заходів. Така практика існує в усіх цивілізованих країнах світу. До речі, в багатьох із них відповідальність за скоєння злочинів є жорсткішою, ніж в Україні. І в притягненні таких осіб до відповідальності там ніхто не бачить порушень прав людини, нехтування демократичними цінностями.

ЗА НЕПОКОРУ КОМАНДИРУ, САМОВІЛЬНЕ ЗАЛИШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ ЧИ МІСЦЯ СЛУЖБИ СОЛДАТОМ ПЕРЕДБАЧЕНО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ СТРОКОМ ВІД 5 ДО 10 РОКІВ. А ЗА ВИКРАДЕННЯ, ПРИВЛАСНЕННЯ ЗБРОЇ, БОЄПРИПАСІВ, ВИБУХОВИХ РЕЧОВИН МОЖНА ОТРИМАТИ ВІД 10 ДО 15 РОКІВ УВ'ЯЗНЕННЯ

— Нині, попри те, що у країні йдуть бойові дії, відомі факти порушення прав військовослужбовців.

— Хочу зауважити, що питання соціального та правового захисту громадян, призваних під час мобілізації до війська, постійно перебувають у полі зору військових прокурорів. Ми негайно реагуємо на них. Так, наприклад, постійно вживаються заходи представницького характеру щодо захисту осіб, які беруть участь в антитерористичній операції. Зокрема, за позовами військових прокурорів поновлено права людей, яких після мобілізації незаконно звільнили з роботи.

В іншому випадку один із комерційних банків вимагав від громадян, яких призвали на військову службу в особливий період, дострокового виконання їхніх зобов'язань за кредитним договором, сплати відсотків за користування кредитом та накладання штрафних санкцій. Нами вже подано відповідні позови до суду.

Також військовими прокурорами приділяється увага щодо усунення порушень законодавства про оплату праці. Так, під час перевірки встановлено, що на Харківському державному авіаційному виробничому підприємстві впродовж кількох місяців поточного року не виплачувалась заробітна плата. На виконання вимог прокурорського подання керівництвом заводу погашено заборгованість із виплати заробітної плати 3,8 тисячам працівників на загальну суму 31,6 млн грн та сплачено до Пенсійного фонду 17,5 мільйона гривень.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

ПІД ПРОКУРОРСЬКИМ НАГЛЯДОМ

ДО ЗОНИ АТО — ЯКІСНЕ РЕЧОВЕ МАЙНО

У центрі уваги військових прокурорів Південного регіону України знаходяться питання забезпечення військовослужбовців, що виконують завдання в зоні проведення АТО, усім необхідним, зокрема якісним речовим майном.

Так, під час однієї з прокурорських перевірок виявлено факти закупівлі військовими службовими особами Херсонського обласного військового комісаріату речового майна, що не відповідає державним стандартам якості. Встановлено, що під час укладання та виконання господарських угод щодо закупівлі речового майна для військовослужбовців підрозділу територіальної оборони службові особи не перевірили наявність сертифікатів відповідності та паспортів якості товару. Як наслідок — за рахунок держбюджету придбали в постачальників понад 420 пар черевиків спеціальних вартістю майже 130 тисяч гривень та 24 бронежилети вартістю 10 тисяч гривень. Про це поінформували у прес-службі військової прокуратури Південного регіону України.

— Загалом майна, що не відповідає державним стандартам якості, придбано на загальну суму майже 230 тисяч гривень, чим завдано державі значних матеріальних збитків, — сказав військовий прокурор Херсонського гарнізону Віталій Слободянюк.

За даним фактом відкрито кримінальне провадження за ч. 1 ст. 425 Кримінального кодексу України (недбале ставлення до військової служби). Досудове розслідування триває. Максимальне покарання, що чекає на винних, — позбавлення волі на строк до трьох років.

ВЗЯВ ХАБАР — ЗІПСУВАВ КАР'ЄРУ

Шевченківський районний суд м. Чернівці визнав винним старшого офіцера мобілізаційного відділення Чернівецького міського військового комісаріату у злочині, передбаченому ч.1 ст. 368 Кримінального кодексу України (одержання неправомірної вигоди). Про це поінформували у прес-службі військової прокуратури Західного регіону.

Ще влітку спільними діями прокурорських працівників та працівників відділення Держслужби боротьби з економічною злочинністю УМВС була припинена протиправна діяльність військовослужбовця Чернівецького міського військкомату. Згаданий офіцер отримав від матері військового 500 доларів США за сприяння у складанні та видачі документа, який надавав можливість уникнути спрямування до зони проведення АТО.

— Суд призначив покарання у вигляді арешту строком на 6 місяців із позбавленням права обіймати посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих обов'язків строком на 2 роки, — повідомив військовий прокурор Чернівецького гарнізону Олександр Солдатов.

ЗЕМЛІ ОБОРОНИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ВІЙСЬКОВОГО ВІДОМСТВА

Вищий господарський суд України залишив без змін постанову Рівненського апеляційного господарського суду та рішення господарського суду Хмельницької області за позовом військового прокурора Хмельницького гарнізону про визнання недійсним рішення Красилівської районної державної адміністрації щодо вибуття зі складу земель оборони двох земельних ділянок площею майже 792 га, розташованих у межах територій Кузьминської та Яворовецької сільських рад Красилівського району Хмельниччини. Про це поінформували у прес-службі військової прокуратури Західного регіону України.

Як повідомив заступник військового прокурора Хмельницького гарнізону Віктор Петреченко, вартість зазначених земель становить понад 18 мільйонів гривень.

Інф. «НА»

ТВОЇ, ВІТЧИЗНО, ПАТРІОТИ!

КОМАНДИР ЩАСЛИВОЇ «207-Ї»

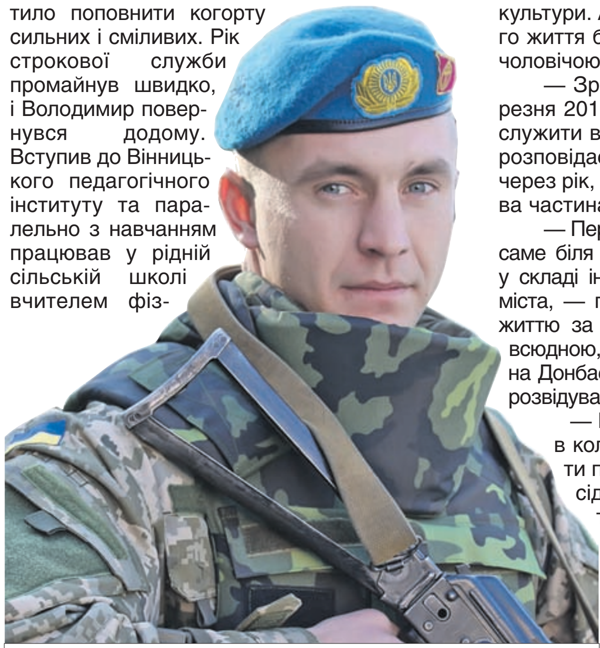
Деталі операції по обороні луганського аеропорту командир 80-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ ЗС України полковник Андрій Ковальчук не може розкривати й зараз. Фактично більше чотирьох місяців його підлеглі утримували цей особливо важливий об'єкт.

Головний сержант — командир відділення 3-го взводу 1-ї роти 1-го аеромобільного батальйону молодший сержант військової служби за контрактом Володимир Кобзар був одним із тих, хто брав безпосередню участь у деблокуванні й обороні луганського аеропорту. І це не єдина його операція на цій війні.

Серед задач, які на перших порах виконували львівські десантники, були супровід і охорона підрозділів різних родів військ, конвоювання військової техніки та озброєння, несення служби на блокпостах тощо.

Обороняти луганський аеропорт довелося військовослужбовцям 2-ї і 3-ї аеромобільних рот першої батальйонної тактичної групи бригади. 1-ша рота цього підрозділу, де і служив десантник Володимир Кобзар, на той час здійснювала рейдові дії, виконуючи бойові завдання по звільненню населених пунктів Красний Лиман, Миколаївка, Слов'янськ, що були для бойовиків опорними пунктами і справжніми фортецями.

У десантний підрозділ він потрапив у 2008 році. Тоді хлопцю з Вінниччини пощастило поповнити когорту сильних і сміливих. Рік строкової служби промайнув швидко, і Володимир повернувся додому. Вступив до Вінницького педагогічного інституту та паралельно з навчанням працював у рідній сільській школі вчителем фізкультури. Але навіть через три роки цивільного життя була туга за армією та справжньою чоловічою роботою.

За виявлені мужність і професіоналізм під час виконання бойових завдань у ході антитерористичної операції головний сержант — командир відділення молодший сержант Володимир Кобзар був нагороджений медаллю «За взірцевість у військовій службі» та заохочений годинником від начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України

— Зрештою, вибір було зроблено. 7 березня 2013 року я підписав контракт і почав служити в рідному військовому підрозділі, — розповідає молодший командир. — А рівно через рік, 8 березня 2014 року, наша військова частина вирушила на Схід…

— Перші серйозні бої наш підрозділ провів саме біля Слов'янська. Згодом наша бригада у складі інших частин робила зачистку цього міста, — пригадує співрозмовник. — Загроза життю за межами базового табору була повсюдною, адже з першого дня перебування на Донбасі ми виконували завдання у виїзних розвідувальних дозорах.

— Моя машина завжди йшла першою в колоні. Задача одна: завчасно виявити противника, щоб не потрапили у засідку основні сили підрозділу й, за потреби, прийняти бій, — розповідає командир відділення.

І цих боїв на долю Володимира і його побратимів випало чимало. Після Слов'янська був марш у напрямку населеного пункту Щастя, де його підрозділ посилив інші, й вже разом вони взяли участь в операції по деблокуванню луганського аеропорту і визволенню наших військових, які обороняли цей об'єкт.

— Ми буквально проривалися на допомогу. По дорозі до аеропорту минули дві засади бойовиків, обидва рази вступали в запеклий бій. Противник застосував шквальний мінометний вогонь. Згорів наш танк, бронетранспортер і вантажівка. Згодом нашу колону переслідували і шукали ворожі танки. Вже біля самого аеропорту прийняли бій з розвідувальною групою противника. А потім відчули їхню лють по мінометному, артилерійському та ракетному обстрілах, які лилися з небес, мов дощ, — пригадує молодший сержант Володимир Кобзар.

Тоді вони прорвалися на допомогу своїм бойовим товаришам. І ще декілька тижнів у суцільному кільці противника пліч-о-пліч обороняли аеропорт. А потім разом під щільним обстрілом виходили з оточення.

— Найважче на війні — усвідомити, що людини, з якою ти розмовляв ще кілька хвилин тому, вже немає в живих. Також непросто усвідомлювати, що під час обстрілу наших позицій противником із артилерії та «Градів», твоє життя — гра фортуни. Добре, якщо встигли сховатися у бліндажі, а якщо ні — доводиться завмерти лежачи на землі й чекати, коли закінчиться обстріл, — розповідає Володимир Кобзар.

За період цієї війни його підрозділ зазнав чималих втрат. А з тридцяти БТРів у «строю» залишилося лише два! Зокрема і його, справді щасливий, під номером 207.

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія».
Фото автора

ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

ДІД-ЧЕРЕПАШКА БОРОНИТЬ РІДНИЙ ДОНБАС

Перебуваючи на одному із взводних опорних пунктів 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» неподалік Дебальцевого, випадково звернув увагу на чоловіка, який дбайливо доглядав свою вкопану на позиції БМП-1. Зробивши кілька фотознімків здалеку, підійшов ближче, привітався.

«І вам добрий день, шановний! Ви випадково обрали для фотографування мене, чи мій командир взводу порадив?» — усміхнено зустрів мене вусатий військовослужбовець.

Не встиг йому хоч щось відповісти, як той одразу відрекомендувався дідом Черепашкою, господарем «кухні» для терористів і почав демонструвати «гостинці» — повний цинк 7,62-мм патронів до спареного кулемета та 73-мм постріл до гармати «Грім».

Доброволець, навідник-оператор БМП-1 сержант Ігор Свінчук народився в Донецьку, до 19 років жив у Маріуполі.

— Зараз Росія і терористи із так званих «ДНР» і «ЛНР» намагаються загарбати мою рідну землю, міста, де я народився і виріс. Коли мені пішов 20-й рік, я виїхав до Москви, де прожив чотири з половиною роки. Саме там, у столиці колишнього СРСР, я й став націоналістом. Все через «люб'язність» братнього народу, який завжди зверхньо, недружньо, а часто-густо і вороже ставився до представників інших національностей, — пригадує Ігор Вікторович.

Кращі роки свого життя сержант Свінчук пов'язує з Кримом, адже після Москви він проживав у Керчі. Там він одружився, там народилися п'ятеро його дітей і там прийшли у світ перші онуки. Здавалося б, що ще треба: радій життю, насолоджуйся дитячим сміхом, шелестом трав кримського степу та милуйся хвилями Чорного моря.

Та Ігор Вікторович надто любить Україну, не терпить свавілля влади, а понад усе його збентежило побиття мирних студентів на Майдані у Києві в грудні 2013 року. Новий 2014-й рік наш герой зустрічав у центрі столиці. Там його звали дід із Криму. Після двох місяців життя в наметах, мирних демонстрацій проти сваволі політичної верхівки, боротьби за європейське майбутнє для своїх нащадків Ігор Вікторович повернувся до Керчі, бо нависла загроза загарбання Криму Росією.

— Коли у Крим почали заходити «зелені чоловічки», колони військової автомобільної, важкої гусеничної техніки, я працював як розвідник. Мені телефонували мої друзі з багатьох міст Криму і повідомляли інформацію про перегрупування військ РФ, концентрацію у визначених районах значної кількості російських військовослужбовців, козачків, чеченських найманців та інших незаконних збройних формувань. А я всі ці данні різними способами передавав у Київ. Через це відтоді мене розшукує ФСБ РФ, — гордо переповів чоловік і додав, що і тепер анітрохи не шкодує, що зайняв таку активну позицію.

— Тепер я воюю тут, у зоні АТО. Від травня стояв на блокпості, а останні кілька місяців відстоюю цілісність України на одному із взводних опорних пунктів неподалік Дебальцевого. Тут я теж встиг відзначитись. Знищив ворожий мінометний розрахунок.

Дідом-черепашкою Ігоря Вікторовича прозвали діти, які дуже його люблять. Він завжди з ними жартує, розповідає казки, бувальщини, вірші та пригощає їх солодощами. Як доказ налагодження постійного контакту з малечею чоловік дістав з кишені повну жменю цукерок.

— Черепашкою прозвали через мій танковий шолом. І коли діти мене у ньому побачили, я нагадав їм черепашку-ніндзя, але ж я для них дідусь, тому вони прозвали мене дідом Черепашкою, що мені дуже подобається, — гордо говорить Ігор Свінчук.

Андрій АГЄЄВ,
«Народна армія»

НІХТО, КРІМ НАС

«НАПИШІТЬ В ГАЗЕТІ ПРО СЕРЬОГУ…»

Старший прапорщик Сергій Іванцов із синами. Знімок зроблений у вересні, коли десантник приїздив у тижневу відпустку

— Напишіть у газеті про Серьогу, чудовий хлопець був, — з таким проханням звернулися до мене десантники, коли я приїхав у базовий табір 79-ї окремої аеромобільної бригади.

На війні десантник Сергій Іванцов був із перших днів. Воював сміливо. У бою під Червоним Лиманом, коли його підрозділ потрапив у засідку і бойовики відкрили щільний вогонь, Сергій, ризикуючи життям, витяг з-під вогню пораненого офіцера, врятувавши йому життя. Враховуючи бездоганну репутацію та службові показники за 18 років служби у ВДВ, а також бойові заслуги, командування бригади готувало документи для призначення старшого прапорщика Іванцова на офіцерську посаду. Та доля розпорядилася інакше…

— Його рота пішла на заміну. Сергій міг залишитися тут, але прийняв рішення піти з ротою, — розповів головний сержант аеромобільного батальйону прапорщик Андрій Власов. — У старому терміналі донецького аеропорту він виконував завдання із коригування вогню. Очевидно, працював снайпер. Куля 12,7 мм пробила бронежилет…

Головний сержант аеромобільної роти старший прапорщик Сергій Іванцов загинув у донецькому аеропорту 8 листопада.

— Я Сергія знаю вже давно, близько 15-ти років, — розповідає прапорщик Андрій Власов. — Двічі разом були у складі національного контингенту в Косові. Він усім запам'ятався вимогливим і водночас справедливим. Справжній професіонал військової справи — за це його високо цінувало керівництво підрозділу. Та й у бригаді Сергія знали і поважали всі. Шкода, що війна забирає найкращих. Так що ви напишіть про нього в газеті. Він цього вартий.

Роман ТУРОВЕЦЬ,
«Народна армія»,
із зони АТО

Народна АРМІЯ
22 листопада 2014 року

● 22 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ПАМ’ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ

«ТО БУВ СТРАШНИЙ НАВМИСНИЙ ГОЛОД»

УКРАЇНА ПАМ’ЯТАЄ - СВІТ ВИЗНАЄ!

ГОЛОДОМОР - ГЕНОЦИД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

В історії України було чимало трагічних сторінок. Голодомор 1932–1933 років — одна з них. Історія людства не знає злочинів такого ж рівня жорстокості і кількості жертв. Навіщо більшовицькій владі знадобилося влаштовувати такий жахливий «експеримент» над українським народом? Хто був його ідейним натхненником? Чи опиралися українці більшовицьким гнобителям?

На ці та інші, не менш злободенні запитання у 82-гу річницю Голодомору наш кореспондент попросив відповісти заступника голови Всеукраїнської громадської організації «Меморіал», директора «Музею радянської окупації» Романа Круцика, який багато зробив для дослідження цієї трагічної сторінки в нашій історії та увічнення пам’яті невинно убієнних.

— Не відкрию таємниці, коли скажу, що українці, насамперед селяни, вкрай вороже зустріли проголошення в Україні радянської влади, — говорить Роман Миколайович. — До початку 30-х років, як свідчать документи ВЧК — ОГПУ, віднайдені в архівах спецслужб, у багатьох регіонах України час від часу вибухали селянські повстання, які жорстоко придушувалися НКВС і загонами Червоної армії. Не переповідатиму подробиць того лихого часу, лише наведу такий приклад: у першій половині 1932 року з колгоспів вийшло понад 40 тисяч селянських господарств, що неабияк нажахало Москву. І «товариш Сталін» надіслав Станіславу Косіору — своєму намісникові в Україні — листа: «Товаришу Косіор! Схоже на те, що у деяких пунктах УРСР радянська влада припинила своє існування. Невже це так? Невже такі кепські справи із селами в Україні? Де органи ДПУ, де їхня робота?»

Застереження вождя взяли до уваги, і вже навесні 1933-го заступник голови Раднаркому УРСР Любченко під грифом «таємно» звітував про перевиконання планів заготівлі зерна на експорт та пропонував нагородити орденом Червоного Прапора керівників і активістів, які найбільше відзначилися.

Тож голодомором Москва сповна відплатила нашому народу за його бажання бути вільним, жити у своїй Українській державі. Влаштовуючи нечуваний за масштабами «експеримент», вона сподівалася таким чином покласти край боротьбі українців за власні права.

— Кремлівські вожді, мабуть, заздалегідь готувалися до цієї «акції», зважаючи на її сумнозвісні результати?

— Звичайно. В січні 1928 року радянський режим відновив примусові хлібозаготівлі, конфіскуючи «надлишки» хліба, стягуючи з селян різні вигадані заборгованості, які йшли начебто для поліпшення культурно-побутових умов села. Ось як згадував ті події відомий український письменник Андрій Головко: «Хлібозаготівлі викачали весь хліб із селян. Надій на урожай нема. Селянство голодує. Правда, радянську владу звинувачувати не треба, оскільки вона робітнича і, грабуючи селян, підтримує робітників. Хліб десь є, але його їдять кацапи, а не ми. Якби хліб був у нас, ми могли б роздати його селянству. А тепер немає не тільки хліба, а й навіть посівного матеріалу…»

У травні 1932 року радянський уряд та ЦК ВКП (б) встановили для України план хлібозаготівель з нового урожаю у 356 мільйонів пудів хліба. Чи розуміли вожді СРСР, що його виконання призведе до масової загибелі українського населення? Так. І в цьому був особливий цинізм.

Восени того ж року в Україні почала працювати Надзвичайна комісія з хлібозаготівлі, яку очолив В’ячеслав Молотов. Саме вона ініціювала перед московськими господарями застосування репресивних заходів. Так, уже в листопаді ЦК КП(б)У ухвалює постанову, яка вимагає від колгоспного активу «підтримки і схвалення репресивних заходів, які проводяться партією і радянською владою проти куркулів — злісних саботажників хлібозаготівель». А генеральний прокурор дає дозвіл на застосування «нещадної кари до всіх класових ворогів трудового народу, які зривають або гальмують успішну боротьбу за хліб».

— Романе Миколайовичу, а що це за так звані «чорні дошки» були в ті часи?

— Це — списки, в які заносились ті села, які «саботували» здачу хліба. Їм переставали постачати будь-які продукти харчування, з магазинів вивозили весь крам, заборонялася будь-яка торгівля продуктами харчування. Загалом близько 800 районів, сіл, колгоспів і радгоспів, МТС і артілей були занесені на ці дошки.

Словом, мешканці сіл, занесені на «чорні дошки», були в цілковитій ізоляції, їх без перебільшення можна порівняти з жителями блокадного Ленінграда. Але якщо ті перебували в оточенні ворога — німецьких фашистів, то ці — в кільці своїх же співвітчизників. Смертність, спричинена голодомором, була найвищою саме в таких населених пунктах!

— Чому ж селяни, котрі, як ви сказали, до того організовували повстання, не чинили більшовицьким інквізиторам опору?

— Я би не став так категорично стверджувати, що вони не опиралися. Хіба, наприклад, масовий вихід із колгоспів це не спротив? Нам відомо чимало фактів, коли селяни захоплювали колгоспні комори, розбирали худобу тощо.

— Прихильники комуністичного режиму кажуть, що колективізація, яка теж певною мірою сприяла голодомору, була необхідна для технічної модернізації країни…

— Не поділяю цієї думки. Як можна виправдати спорудження того ж Дніпрогесу та інших промислових велетнів мільйонними жертвами?

— Чи відома кількість жертв голодомору 1932–1933 років?

— Це — одне з найболючіших питань, на яке ми і досі не можемо дати вичерпної відповіді. Річ у тім, що майже півстоліття тема голодомору була таємницею для всього нашого народу. Люди, які його пережили, звичайно, пам’ятали це лихо, ділилися спогадами… Однак голосно говорити про цю трагедію боялися, за винятком небагатьох українських правозахисників. З проголошенням Україною незалежності ми отримали доступ до архівів партії та спецслужб. Значну їхню частину перед розпадом СРСР вивезли до Росії, але й ті, що залишилися, «заговорили» і відкрили жахливу правду.

За висновками судової науково-демографічної експертизи, проведеної Інститутом демографії та соціальних досліджень ім. М. Птухи Національної академії наук України, протягом 1932–1933 років в Україні голодною смертю померли 3 941 тисяча осіб. Впродовж лютого-грудня 1932-го — 205 тисяч, протягом 1933-го — 3 598 тисяч, а в першій половині 1934-го — 138 тисяч.

Україна втратила понад 6 млн осіб як ненароджених через голод. Збереглися 3186 книг реєстрації актів про смерть

● ГІРКА ПРАВДА ТИХ СТРАШНИХ РОКІВ

«МЕНІ Й ДОСІ СНЯТЬСЯ

Мій дід, Григорій Якимович, пережив голодомор 1932–1933 років, на його очах помирали голодною смертю односельці. Доля була більш прихильною до нього, він вижив і через десятиліття розповідає правду про ті жахливі події мені, своєму онукові. Спогади діда подаю максимально близько до тих, які почув ще задовго до проголошення Україною незалежності, коли за слова «голодомор», «геноцид української нації» можна було потрапити за грати.

«Влітку 1932 року мені виповнилося 20 років. У нашій родині було дванадцять дітей, я — наймолодший. Не скажу, що до того ми жили дуже добре, але все ж не голодували: мали землю, яку обробляли, худобу. Та влітку її довелося здати в колгосп. Представники районних партійних органів влади, разом з комсомольцями, сільськими активістами ходили хатами і закликали здавати хліб. На обурення людей, що їм самим потрібно щось їсти, відповідали: «Державі більше треба!..»

Селянам не залишалося нічого іншого, як виконувати наказ. Правда при цьому вони намагалися приховати збіжжя: насипали в піч, ховали у стіжках сіна і навіть у стрісі, понасипавши його у маленькі торбинки, закопували в землю, сподіваючись, що ніхто не знайде. Та де там! Від всевидющого ока активістів-хлібозаготівельників нічого не можна було сховати. Вони вимітали з хати до останньої зернинки, не зважаючи на всі вмовляння людей не прирікати їх на голодну смерть. Тих, хто намагався чинити фізичний опір, забирали в район. Дехто повертався, а декого більше ніхто вже в селі не бачив…

Відбирали не лише хліб, а й інше майно. Наприклад, якщо якомусь активісту подобалося рядно чи полотно, він витягав його зі скрині й

за 1932–1933 роки. Вони і є головним джерелом обрахунку кількості жертв. За часів незалежності в державних архівах виявлено понад 1 тис. кримінальних справ за фактами людоїдства і трупоїдства. Коли я слухав спогади живих свідків про ті страшні події, в моїх жилах стигла кров!

Знаєте, я мрію дожити до того часу, коли відбудеться суд над комуністичною ідеологією, компартійними вождями, які винищили десятки мільйонів людей.

— Романе Миколайовичу, чому офіційний Кремль заперечує очевидні речі нашої спільної історії? Наприклад, коли йдеться про голодомор, то російські «державні мужі» кажуть, що він був зумовлений неврожаєм…

— Голодомор 1932–1933 років — це свідома терористична акція комуністичного режиму, спрямована на фізичне винищення українського народу, зокрема селянства. Нинішня владна верхівка путінської Росії добре знає всю правду про ті страшні події і її ініціаторів. Зізнатись, що вона була інспірована тодішньою компартійною владою — це певною мірою визнати власну вину, оскільки після розпаду СРСР Росія оголосила себе його наступницею. А коли так, то потрібно успадковувати не лише золотовалютні запаси, нерухомість за кордоном, а й гріхи тодішніх вождів, зізнаватись у страшних злочинах проти людства.

Тільки невіглас може повірити в розповіді росіян про неврожай. Адже ще й досі живуть люди, котрі пам'ятають, як так звані активісти відбирали в людей останню зернину, нишпорячи, як щурі, по закутках. Та й в архівах збереглося чимало документів, зокрема телефонограм з Москви до Києва з вимогою збільшити хлібозаготівлі, більш жорстоко карати куркулів та інших саботажників, виступів на партійних з'їздах, де вожді СРСР вимагали від своїх прикормлених церберів «виконувати і перевиконувати плани з хлібозаготівель».

— Як ви вважаєте, в нашій державі достатньо робиться для того, щоб нинішні покоління знали правду про наше гірке минуле, гідно вшановували пам'ять убитих голодом українців?

— Є, звичайно, недоліки, але я не хочу говорити про них: їх немає лише в тих, хто нічого не робить. Як на мене, Україна багато зробила для того, щоб ми знали правду про наше не таке вже й далеке минуле. Наприклад, у багатьох містах і селах є пам'ятники, меморіали, зведені в пам'ять про них, а в музеях експонати, що розповідають про ті жахливі часи. Видано сотні книг, знято десятки фільмів, які доносять до нас правду.

Ми повинні пам'ятати своїх батьків, дідів і прадідів, яким злочинний комуністичний режим укоротив віку.

Інтерв'ю вів Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

КОЛОСКИ…»

клав у свою торбу, нікого не соромлячись. Старші хлібозаготівельних команд часто розмовляли російською.

Сьогоднішньому поколінню важко в це повірити, але люди, зокрема й діти, паслися, як худоба: голод змушував…

Були випадки, коли матері відвозили своїх дітей до міст і там залишали їх посеред вулиці, сподіваючись, що тих заберуть до дитячих притулків. Повернувшись додому, обливалися гіркими сльозами.

Влітку селяни ходили в поле і зрізали колоски. Але потім там з'явилися так звані вартові — активісти, які, роз'їжджаючи на конях, відслідковували нас і не лише відбирали ті колоски, а й забирали до сільради. Там уже карали на свій розсуд. Їм навіть зброю видали, дозволивши стріляти. Чесно кажучи, серед цих охоронців були різні люди, деякі «не помічали» нас. А впіймавши, відпускали, не відбираючи колоски. Та таких було дуже мало. Більшість об'їждчиків колгоспних полів із шкіри пнулися, щоб вислужитись перед районним начальством. Помітивши людину, ці яничари наздоганяли її і всіляко знущалися, б'ючи батогами, не жаліючи ні малих, ні старих. Сусіднього хлопчину Григорія били по-звірячому, зламавши ребра і залишивши на обличчі кілька шрамів, які не зійшли до кінця життя. Вже стільки років минуло, а мені й досі сняться ті колоски, розпухлі від голоду діти. Таке доки житиму не забуду!..»

За порушення закону про п'ять колосків, як охрестили його в народі, у 1932–1933-му було засуджено понад 55 тисяч українців. З них майже 500 — до вищої міри покарання. А «за розбазарювання і розкрадання зерна» — близько 20 тисяч осіб.

ПОГЛЯД СУЧАСНИКІВ

«ТАКІ ЖАХІТТЯ НЕ ПОВИННІ БІЛЬШЕ ПОВТОРИТИСЬ…»

З часу Голодомору минуло вже більше 80-ти років. Чи можна сказати, що за цей час «рани затяглися» і «рубці вже не болять»? Напередодні цієї сумної дати я попросив українців — представників різних верств населення — поділитись своїми поглядами на цю трагедію.

Ганна МЕЛЬНИЧЕНКО, старший лейтенант, заступник командира підрозділу по роботі з особовим складом

— Голодомор 1932–1933 років — це, як на мене, таке ж горе, як і фашистська окупація в роки Другої світової війни. Мені важко уявити, як тодішня влада могла піти на такий страшний злочин, як місцева партійна номенклатура могла безжально нищити своїх братів — теж українців? Самого голодомору цілком достатньо, щоб засудити комуністичну ідеологію на віки.

Вшановуючи всіх убитих голодом, у пам'ять про них я запалю свічку. Адже це потрібно не їм, це потрібно передусім нам.

Олександр ОЛЕКСІЄНКО, офіцер МВС, зараз виконує завдання в зоні АТО

— Я родом із Луганщини — регіону, де темі голодомору приділялося мало уваги. Тож про нього здебільшого знають люди старшого покоління, які пережили цю трагедію і дивом вижили. Громадяни середнього віку, особливо молодь, зважаючи на географічне розташування нашого краю, тісні зв'язки з Росією, де в багатьох проживають родичі, друзі, неймовірний вплив російського телебачення, якось байдуже ставляться до цього горя. Є чимало й таких, хто каже, що голодували тоді всі: і українці, і росіяни, тож ніхто ніяких голодоморів не влаштовував…

А так не повинно бути. Всі ми, українці, маємо знати свою історію, зокрема і її трагічні сторінки, вшановувати пам'ять наших батьків, дідів і прадідів, яких голодомор звів з білого світу.

Людмила СКОПИНЦЕВА, пенсіонерка

— Голодомори, які спіткали Україну в минулому столітті, красномовно свідчать про те, що тодішня влада була сатанинською. Бо лише сатана міг «підказати» партійним вождям влаштовувати таке для багатомільйонного народу.

Я належу до людей старшого покоління, і мені боляче слухати, дивитись, як деякі мої ровесники стверджують, що ніякого голоду в 1932–1933 роках не було, а «був просто неврожай».

Сергій ДОВГАНЬ, солдат строкової служби

— Про голодомор я чув від своїх батьків, а вони — від своїх, тобто моїх діда й бабусі. Прочитав кілька книжок, у яких розповідається про ті страшні часи. Слава Богу, що нашому поколінню не довелося пережити цього лиха. В незалежній Україні, де український народ почувається господарем власної долі і за яку сьогодні воюють мої ровесники, таке не повториться. Тому маємо берегти нашу державу, як зіницю ока.

Олександр ГРИГОРЕНЧЕНКО, пенсіонер

— Якось потрапило до рук російське видання. Мою увагу привернула стаття під досить красномовним заголовком «Українці придумали голодомор». Знаєш, спочатку я і читати цей пасквіль не хотів, а потім все ж вирішив ознайомитись із ним. Не переказуватиму зміст, бо нічого нового, окрім набору стандартних «одкровень» про неврожай, спекуляції українських політиків на цю тему й астрономічного перебільшення жертв, там не було.

Хочу про інше сказати: і в нас є люди, які до цього часу перебувають у полоні стереотипів, які нам нав'язують російські політики, різні вчені-пройдисвіти, що продалися Кремлю. Я особисто не пам'ятаю голодомору, натомість добре пам'ятаю спогади про нього своїх рідних і близьких.

Наталя ТКАЧУК, співробітник музею «Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні»

— За 5 років існування нашого музею його відвідали десятки тисяч громадян як з України, так і з-за кордону. Останні задають нашим екскурсоводам силу-силенну запитань. Спочатку, судячи з їхньої реакції, вони не вірять, що тодішня влада могла організувати такий злочин з мільйонними жертвами. Та після того, як ознайомляться з експозиціями, документами, що висвітлюють тодішні події, неупередженими свідченнями людей, які пережили те жахіття й вижили, переглянуть документальний фільм про події 1932–1933 років, залишають музей глибоко враженими, а дехто — й зі сльозами на очах.

Бліц-опитування провів Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

Народна армія
22 листопада 2014 року

●ЩИРІСТЬ ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ

«МИ ЗАХОПЛЮЄМОСЯ ВАШОЮ МУЖНІСТЮ»

Фото автора

«Ви нас не знаєте, але ми знаємо про Вас багато. Ми знаємо, що у цей важкий час Ви оберігаєте кордони нашої держави, наш сон і спокій, наше життя. Ви захищаєте наші родини. Ми захоплюємося Вашим героїзмом, мужністю і відвагою. Ви ціною власного життя захищаєте майбутнє України. Нам би хотілося, щоб ці символічні птахи миру принесли Вам хоч трохи тепла, щоб ви відчули ту любов, з якою ми думаємо про Вас і молимося за Вас. Ми дуже хочемо жити у вільній державі, де буде мир і добробут. Бо мир — це мама, сім'я, діти, усмішка, щастя, життя…» — писала у своєму листі захиснику держави десятирічна Ліза Гортолані.

У загальноосвітній середній школі №3 міста Львова, де директором Світлана Уралова, провели акцію «Подарунок моєму захиснику». Всі учні школи вирізали паперові листівки у вигляді синьо-жовтих голубів із побажаннями перемоги та миру. Ці подарунки будуть невдовзі передані військовослужбовцям у зону АТО.

Також на запрошення вчителів та батьків того дня до школи завітали військовослужбовці 80-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ, які нещодавно повернулися із зони АТО, зокрема, старший офіцер відділення по роботі з особовим складом капітан Роман Сегейда та головні сержанти взводу сержант Степан Гичка і молодший сержант Роман Кишай. Зустріч зі справжніми героями викликала у кожному класі шквал позитивних емоцій. Діти молодших класів хотіли доторкнутися до своїх захисників, а старшокласники насамперед намагалися поспілкуватися й дізнатися про війну від її учасників.

Утім навіть учні 4-го класу ставили запитання військовослужбовцям, які вражали своїм змістом і серйозністю. Зокрема розпитували у десантників про те, як вони захищаються від «Градів», яку зброю використовують російські війська, чи не шкодують, що свого часу пішли служити в армію, який вигляд має захисна споруда для воїнів, хто готує їм їжу і навіть як стати героєм!

— Найбільше мене зворушили дитячі побажання мати надійних союзників та міцний захист від куль. Загалом такі зустрічі дуже зміцнюють бойовий дух. Коли бачиш дитячі очі, щирі усмішки і чуєш добрі слова, то знаєш за кого і за що воюєш! Ті малюнки і подаруночки, які малеча нам передала, бійцям дуже приємні, й ми вдячні за таку турботу, — поділився враженнями від зустрічі капітан Роман Сегейда.

«Мій тато зараз на Сході України, і я дуже сумую за ним. Цього паперового голуба я зробив і для свого батька, і для всіх захисників. Хочу, щоб вони повернулись живими!» — розповів учень четвертого класу Андрій Качмар.

…Ще довго після дзвоника бійці не могли вийти зі школи. Стояла черга, щоб сфотографутися з героями. Діти активно фіксували цю зустріч на свої мобільні телефони.

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія»

●НАРОД І ВІЙСЬКО — РАЗОМ

ВІЗИТ МАЛЕНЬКИХ БЛАГОДІЙНИКІВ

Таких маленьких дарителів у Запорізькому військовому госпіталі ще не було. Візит малюків у національних костюмах викликав справжнє захоплення в поранених та медичного персоналу.

Батьки разом із дітьми відвідали військовий госпіталь і подарували для реанімаційного відділення холодильник для зберігання ліків та необхідні побутові прибори, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Як розповіла Валентина Малохатько, заступник директора школи, де навчаються юні патріоти, з ініціативи батьків та педагогічного колективу там проведено Покровський ярмарок, під час якого й були зібрані кошти для надання допомоги військовому госпіталю.

— Усі батьки і діти дуже активно відгукнулися на запрошення взяти участь у ярмарку. Принесли власноруч приготовлену випічку, солодощі, різноманітні фрукти, — розповіла Валентина Малохатько.

●ЕСТОНСЬКІ МУЗИКАНТИ — УКРАЇНСЬКИМ БІЙЦЯМ

ДОПОМОГА ВІД «СВЯТОЇ ВАТРИ»

Естонська рок-група «Свята ватра» привезла в Україну гуманітарну допомогу з Естонії. Це — індивідуальні аптечки, теплі речі, тепловізори і дитячі малюнки, які музиканти через волонтерів передають у зону АТО, пише Радіо Свобода.

Частину гуманітарного вантажу музиканти передали добровольцям батальйону «Айдар».

— Наша рок-група в межах Днів культури України в Естонії проводила концерт. Тоді серед учасників були хлопці з гурту «Гайдамаки». Напередодні вони виступали перед українськими бійцями поблизу донецького аеропорту і розповіли про свої враження. Ми попросили глядачів допомогти Українській армії і добровольчим батальйонам. Нам вдалося зібрати понад сто тисяч євро. На ці гроші ми закупили індивідуальні аптечки, тепловізори і теплі речі бійцям, — розповів засновник рок-групи «Свята ватра», український музикант Руслан Трочинський, який понад десять років живе в Естонії.

Також бійцям в АТО передали теплі шкарпетки і рукавиці, зв'язані спеціально для них естонськими жінками.

Інф. «НА»

●НА ПІДТРИМКУ ВІЙСЬКОВИХ

«НАРОДНИЙ АРТИСТ МАЄ ЇХАТИ ТУДИ, ДЕ ЦВІТ НАРОДУ, — В АТО»

З початку АТО для військовослужбовців Збройних Сил України було проведено понад 800 культурологічних заходів для підтримки їхнього морального духу. Про це повідомив перший заступник начальника Головного управління по роботі з особовим складом ЗС України полковник Олександр Голоднюк.

— До організації цих заходів були залучені військово-музичні підрозділи Збройних Сил, будинки офіцерів, чимало відомих виконавців та аматорських творчих об'єднань, — розповів Олександр Миколайович. — Ми також розпочали проект з організації музичних виступів не лише для військовослужбовців, а й для місцевого населення на звільнених територіях.

У п'яти будинках офіцерів відкрито пункти допомоги Збройним Силам, організовано збір та передачу матеріальної допомоги бійцям на передовій. Паралельно разом із дошкільними навчальними закладами та школами проводяться конкурси дитячих малюнків, які передаються військовим у зону АТО.

— Для збереження пам'яті про людей, які віддали життя за Україну, у будинках офіцерів та музейних закладах організовані відповідні експозиції та інформаційні стенди, зазначив полковник Олександр Голоднюк.

Культурні заходи для бійців організовуються як у місцях дислокації військових частин, так і в районах виконання завдань у зоні АТО, на військових полігонах та у шпиталях.

Наших бійців своїми виступами постійно підтримує також народний артист України Олег Гаврилюк.

— Я закликаю українських артистів, особливо зі званням «народний», — заявив він, — їхати в зону проведення АТО й виступати там перед військовими, які, проливаючи кров за Батьківщину, цим самим дають їм можливість успішно жити в Україні.

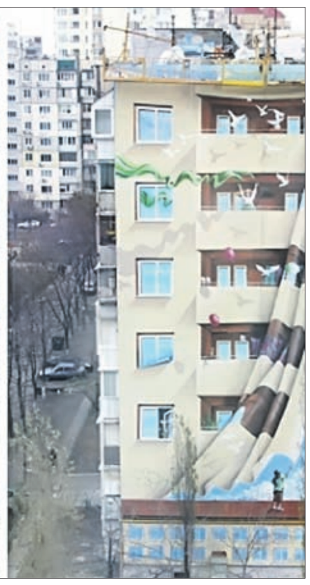
Співак разом зі своїми дітьми Аскольдом і Даяною вже дав 11 концертів у зоні АТО. Незабаром він планує виступити в Маріуполі, Северодонецьку та Лисичанську. У своїх поїздках Олег завжди дякує бійцям, які боронять землю від окупантів.

Марина ХЛІБКО,
«Народна армія»

●РЕКОРДИ УКРАЇНИ

БУДИНОК, ЗІГРІТИЙ МАЛЮНКОМ

Графіті, яке нещодавно з'явилося на фасаді київського будинку №29А по вулиці Маршала Тимошенка, потрапило до Книги рекордів України. Малюнок зареєстровано як найбільше в Україні тривимірне реалістичне зображення, виконане в техніці стріт-арт, передає Dreamkyiv.

Площа зображення складає 345 квадратних метрів. Автори роботи — художники київської Anozer studio. Ініціатором проекту був житловий комплекс Obolon Residences.

— Ідея малюнка з'явилася на хвилі масових ініціатив оболонців щодо утеплення фасадів своїх будинків і розфарбовування їх у кольори національного прапора. Нам теж захотілося створити яскраве, життєстверджне зображення. Дякуємо художникам, які запропонували влучний сюжет і взялися за втілення задуму. Ми вже отримали багато позитивних відгуків про малюнок від жителів цього та сусідніх будинків, — зазначив представник компанії-ініціатора проекту Володимир Тимочко.

Інф. «НА»

●МИТЬ РОЗРЯДКИ

Я зазвичай не імпровізую, а довіряю смажити м'ясо мамі. Цей старий, перевірений рецепт дістався мені ще від батька.

***

— Щось невидиме, що витає в повітрі й робить нас щасливими, це — кохання.
— Необов'язково... Це може бути безкоштовний Wi-Fi.

***

Борщ студентський. Рецепт: окріп, глибока тарілка червоного кольору.

***

— Як життя?
— Погано, вони мене не помічають.
— Жінки?
— Гроші.

***

Секрет надійного та швидкого схуднення дуже простий. Але секрет — то секрет.

***

У дитинстві циганка нагадала Путіну, що про нього будуть співати пісні, а які — не уточнила.

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 10630
Ціна вроздріб – договірна
Зам. **№ 28253**

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Володимир КОРНІЯКА
Провідні літературні співробітники — Наталія ШАРОЙКО, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua

Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.